

Lieveling

Kim van Kooten

naar het verhaal van Pauline Barendregt

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Moeilijke woorden zijn onderstreept
en worden uitgelegd in de woordenlijst
vanaf pagina 94.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

– 1975 –

De zwarte auto

Het is vroeg; het is nog donker.

We staan op de stoep voor ons huis, met onze koffers. Mama en ik.

Ik ben jarig vandaag. Ik ben vijf geworden.

Ik heb nog geen cadeautjes gehad.

Mama heeft ook niet voor me gezongen. Ze had geen tijd. Ze moest veel dingen doen: koffers inpakken, zich opmaken, haar benen scheren en haar haar heel hoog föhnen.

We wachten. Ik kijk naar de koffers.

Misschien gaan we op vakantie.

Maar vakantie kost geld, en dat hebben we niet.

Ineens denk ik aan papa.

Hij komt ons halen, omdat ik jarig ben!
Papa is een vieze, vuile stinkhufter, zegt mama. Hij
woont bij een andere vrouw.
Ik mag niet over hem praten. Maar ik kan wel aan
hem denken.
Vorig jaar heb ik een foto van hem gezien, bij oma.
De foto viel uit een fotoboek.
'Krijg nou de vliegende tering', zei oma.
Ze raapte papa op en bekeek hem.
Hij was mooi en jong. Hij lachte.
Ik vroeg aan oma waar papa nu was.
'Die is met de muziek mee naar Gouda', zei oma.
Ze gooide de foto in de prullenbak.

Ik wil weer naar binnen. Maar dan rijdt een zwarte,
glimmende auto onze straat in.
Mijn moeder begint wild te zwaaien.
De auto stopt. Er stapt een man uit.
Dit is papa niet, dat weet ik zeker.
Deze man is oud.

'Ha, Pikkedoos', zegt mama.
'Zo', zegt de man.
'Dit is Puck.' Ze wijst naar mij.
'Zo', zegt de man nog een keer. Hij zet de koffers in
de achterbak en mij achterin de auto.
Mama gaat voorin zitten.
'Mama', zeg ik. Ze hoort me niet.

Het bruine kasteel

‘We zijn er, Puck’, zegt mama.

‘Waar?’, vraag ik.

Ze wijst naar een huis zo groot als een kasteel.

‘Hier gaan we wonen’, zegt ze, en ze stapt uit.

Ik klim snel uit de auto en ren achter haar aan.

Ik grijp haar rok. ‘Mama.’

‘Wat is er? Laat mijn rok los.’

‘Alles is nog thuis.’

‘Nee’, zegt ze. ‘In Rotterdam is niks. Alles is hier. Laat nou mijn rok los.’

Ik laat haar rok los. Mama loopt naar de voordeur.

Er is veel tuin. En een straat.

Aan de overkant staat een politiemann. Hij zwaait.

Ik zwaai terug.

Dan ren ik achter mijn moeder aan.

De gang is hoog en breed. Er hangt een lamp met zilveren ijspegels.

Ineens staat de man naast me.

‘Ik hoor dat jij vandaag jarig bent’, zegt hij.

Ja, ik ben jarig. Ik was het alweer vergeten.

‘Loop dan maar even mee’, zegt de man.

We gaan naar een andere kamer. Alles is hier donkerbruin. De muren, de bank, de stoelen, de kasten. Donkerbruin is zeker zijn lievelingskleur.

In het midden van de kamer staat een rode kinderfiets. Met een zilveren strik erom. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Maar mama weet het wel.

‘O, Pikkedoos!’, roept ze. ‘Dat is toch veel te gek, joh! En kijk daar op de tafel, Puck. Daar ligt nog veel meer!’

Mama geeft de man een klapzoen.

De man kijkt vies en doet een stap bij haar vandaan.

‘En weet je, Puck’, zegt mama. ‘Hij is vandaag zelf óók jarig!’

Hij ziet er niet jarig uit. Hij lacht niet eens.

‘Hoe oud ben jij geworden?’, vraagt hij.

‘Vijf’, zeg ik.

‘Ik twee keer vijf’, zegt hij.

‘We hebben geen cadeautje voor hem’, zeg ik tegen mama.

‘Dat geeft niet’, zegt de man.

‘Nee, hè, Pikkedoos? Ik ben je cadeautje!’, lacht mama.

De man zet me op mijn nieuwe fiets.

‘Wat zeg je dan?’, vraagt mama.

‘Dank u wel, meneer.’

‘Meneer? Getverdemme, Puck. Weet je geen leukere naam voor hem?’

Ik kijk naar de man.

‘Dank u wel, ome meneer.’

Mijn moeder valt bijna op de grond van het lachen.
'Ome meneer!', giert ze. 'Ome meneer! Nou,
Pikkedoos, je hoort het. Je denkt dat ik grappig ben.
Maar Puck is nog veel grappiger!'

De man doet de deuren naar de tuin open.
Hij leidt me op mijn fiets naar buiten.
'Ga maar fietsen', zegt hij en hij geeft me een duw.
Ik val meteen om.
'Ze kan nog niet fietsen, joh', zegt mijn moeder.
Ik sta op en lach.
Ik doe net alsof ik geen pijn heb.
'Doe maar even lekker rennen, Puck', zegt mama.

Ik ren rondjes door de tuin. Steeds harder.
Ik houd mijn armen wijd als een vliegtuig. Ik
schreeuw erbij.
Maar dan krijg ik een hoestbui.
'Ze stikt bijna', zegt ome meneer. 'Ze moet weer
binnen komen.'
Mijn moeder slaat op mijn rug, maar dat doet alleen
maar pijn.
'Pak even een bekertje limonade', zegt ome meneer.
Mama loopt de kamer uit.

'Je bent helemaal nat van het zweet', zegt de man.
Hij trekt mijn T-shirt omhoog en legt zijn hand op
mijn blote rug.

Zijn vingers glijden van boven naar onder.
Ik knik en hoest nog even door.
‘Vanavond mag je in bad’, zegt hij.
Het is fijn dat hij zich zo druk om me maakt.

~ ~ ~

We hebben Chinees gegeten. Om te vieren dat we
nu in het bruine kasteel wonen.
Ome meneer en ik zijn het samen gaan halen, met
de zwarte auto.
Ik mocht op zijn schoot zitten en het stuur
vasthouden.
Ik heb heel veel gegeten. Mama ook.

Nu ligt mama op de bank tv te kijken.
Ome meneer zit op zijn knieën in de badkamer.
Hij trekt mijn T-shirt, broek en onderbroek uit.
Dan pakt hij mij onder mijn oksels, om me in bad te
tillen.
Maar als ik er bijna ben, tilt hij me weer terug.
‘Hm’, zegt hij. ‘Dat kan handiger.’
Hij probeert het op wel tien verschillende manieren.
‘Potverdikkie’, zegt hij steeds, als het mislukt.
Ik lach bij elke potverdikkie harder.
Dan heeft hij de handigste manier gevonden: met
één hand onder mijn billen door. Hij zwiept me in
bad, tussen de eendjes en de bootjes.

Ik mag er niet te lang mee spelen, want hij moet me ook nog wassen.

Dat duurt lang. Het water wordt koud.

Als ik eruit mag, krijg ik het nog kouder.

Er zijn geen handdoeken. Hij droogt me af met zijn handen.